

"মৰমৰ সন্তানসকল- পিতাকমৰমেৰে স্মৰণ কৰিলে তোমালোক নিহাল হৈ যাবা, দৃষ্টিৰে নিহাল হোৱা মানো বিম্বৰ মালিক হোৱা"

প্ৰশ্ন: দৃষ্টিৰে নিহাল কৰিলে স্বামী সৎগুৰু.... ইয়াৰ বাস্তৱিক অৰ্থ কি?

উত্তৰ: আত্মাই যেতিয়া পিতাৰ দ্বাৰা তৃতীয় নেত্ৰ লাভ কৰে আৰু সেই নেত্ৰে পিতাক চিনি লয় তেতিয়া নিহাল হৈ যায় অৰ্থাৎ সংগতি পায়। বাবাই কয় - সন্তানসকল, দেহী-অভিমানী হোৱা তোমালোকে মোৰ প্ৰতি দৃষ্টি দিয়া অৰ্থাৎ মোক স্মৰণ কৰা, অন্য সংগ ত্যাগ কৰি কেৱল মোৰ সৈতে সংগ গঢ়িলে বেহাল অৰ্থাৎ কঙালৰ পৰা নিহাল অৰ্থাৎ চহকী হৈ যাবা।

ওঁম শান্তি। মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকল কাৰ ওচৰলৈ আহে? আত্মিক পিতাৰ ওচৰলৈ। বুজি পোৱা যে আমি শিৱবাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। এয়াও জানা যে শিৱবাবা হৈছে সকলো আত্মাৰ পিতা। সন্তানসকলৰ এইটোও নিশ্চয় হোৱা উচিত যে তেওঁ সুপ্ৰিম (আটাইতকৈ উচ্চ) শিক্ষকো হয় আৰু সুপ্ৰিম গুৰুও হয়। আটাইতকৈ উচ্চজনক পৰম বুলি কোৱা হয়। সেই এজনকেই স্মৰণ কৰিব লাগে। দৃষ্টিৰে দৃষ্টি মিলায়। গোৱাও হয় দৃষ্টিৰে নিহাল কৰিলে স্বামী সৎগুৰুৱে। তাৰ অৰ্থ থকা উচিত। দৃষ্টিৰে নিহাল কাক কৰে? নিশ্চয় গোটেই জগতৰ বাবে কোৱা হ'ব কিয়নো সকলোৰে সংগতি দাতা হয়। সকলোকে এই পতিত জগতৰ পৰা লৈ যাওঁতা হয়। এতিয়া কাৰ এই দৃষ্টি? এই চকুজুৰি নেকি? নহয়, জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পোৱা যায়। যাৰ দ্বাৰা আত্মাই জানে যে মই সকলো আত্মাৰে পিতা। পিতাই আত্মাসকলক ৰায় দিয়ে যে মোক স্মৰণ কৰা। পিতাই আত্মাসকলক বুজায়। আত্মাসকলহে পতিত তমোপ্ৰধান হৈ পৰিছে। তোমালোকৰ এতিয়া এয়া ৪৪তম জন্ম, এই নাটক সম্পূৰ্ণ হ'ব। নিশ্চয় সম্পূৰ্ণ হোৱাৰো প্ৰয়োজন। প্ৰত্যেক কল্পতে পুৰণিৰ সৃষ্টিৰ পৰা নতুন হয়। নতুনৰ পৰা আকৌ পুৰণি হয়। নামো ভিন্ন। নতুন সৃষ্টিৰ নাম হৈছে সত্যযুগ। পিতাই বুজাইছে তোমালোক আগতে সত্যযুগত আছিল, আকৌ পুনৰ্জন্ম লৈ ৪৪ জন্ম অতিবাহিত কৰিলা। তোমালোক আত্মাসকল এতিয়া তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে। পিতাক স্মৰণ কৰিলে নিহাল হৈ যাবা। পিতাই সন্মুখত কয় মোক স্মৰণ কৰা, মই কোন? পৰমপিতা পৰমাত্মা। পিতাই কয় - সন্তানসকল, দেহী-অভিমানী হোৱা, দেহ-অভিমানী নহ'বা। আত্মা-অভিমানী হৈ তোমালোকে মোৰ প্ৰতি দৃষ্টি দিলে নিহাল হৈ যাবা। পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা, ইয়াত কোনো কষ্ট নাই। আত্মাইহে পঢ়ে, ভূমিকা পালন কৰে। কিমান সূক্ষ্ম। যেতিয়া ইয়ালৈ আহে ৪৪ জন্মৰ ভূমিকা পালন কৰে। পিছত সেই ভূমিকাই পুনৰাবৃত্তি কৰিব লাগে। ৪৪ জন্মৰ ভূমিকা পালন কৰি আত্মা পতিত হৈ গৈছে। এতিয়া আত্মাত অলপো শক্তি নাই। এতিয়া আত্মা নিহাল নহয়, বেহাল অৰ্থাৎ কঙাল। পুনৰ নিহাল কেনেকৈ হ'ব? এই কথাফাকি ভক্তি মাৰ্গৰ, যাৰ ওপৰত পিতাই বুজায়। বেদ, শাস্ত্ৰ, চিত্ৰ আদিৰ ওপৰতো বুজায়। তোমালোকে এই চিত্ৰ শ্ৰীমতৰ আধাৰত তৈয়াৰ কৰিছা। আসুৰী মতৰ ওপৰততো অনেক চিত্ৰ আছে। সেয়া হৈছে মাটি-শিলৰ। সেইবোৰৰ কোনো জীৱন-চৰিত নাই। ইয়াত পিতাই আহি সন্তানসকল পঢ়ায়। ভগৱানুবাচ গতিকে তেওঁৰ জ্ঞান হৈ গ'ল। বিদ্যাৰ্থীয়ে জানে যে এওঁ অমুক শিক্ষক। ইয়াত তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে বেহদৰ পিতাই এবাৰে আহি এই আচৰিত পঢ়া পঢ়ায়। এই পঢ়া আৰু সেই পঢ়াৰ মাজত ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। সেই পঢ়া পঢ়ি-পঢ়ি ৰাতি হৈ যায়, এই পঢ়াৰ দ্বাৰা দিনলৈ গুচি যায়। সেই পঢ়াতো জন্ম-জন্মান্তৰে পঢ়ি আহিছা। ইয়াত পিতাই স্পষ্টকৈ কয় যে আত্মা যেতিয়া পবিত্ৰ হ'ব তেতিয়াহে ধাৰণা হ'ব। কোৱাও হয় বাঘিনীৰ গাখীৰ সোণৰ বাচনতহে ৰাখিব পাৰি। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা, আমি এতিয়া সোণৰ বাচন হৈ আছো। হ'বতো মনুষ্যই কিন্তু আত্মা সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰ হ'ব লাগিব। ২৪ কেৰেট আছিল, এতিয়া ৭ কেৰেট হৈ গ'ল। আত্মাৰ জ্যোতি যি জ্বলি আছিল সেয়া এতিয়া নুমাই গৈছে। জ্যোতি জ্বলি থকা আৰু নুমাই যোৱাসকলৰ মাজতো পাৰ্থক্য আছে। জ্যোতি কেনেকৈ জ্বলিল আৰু পদ কেনেকৈ পালে - সেয়া পিতাইহে বুজায়। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা। যিয়ে মোক ভালদৰে স্মৰণ কৰিব ময়ো তেওঁক ভালদৰে স্মৰণ কৰিম। সন্তানসকলে এয়াও জানে যে দৃষ্টিৰে নিহাল কৰোঁতা এজন পিতাহে স্বামী হয়। তেওঁৰ আত্মাও নিহাল হয়। তোমালোক সকলো 'চগাপোক' (পৰৱানা), তেওঁক 'অগ্নি শিখা' (শমা) বুলি কোৱা হয়। কিছুমান চগাপোক কেৱল পৰিক্ৰমা লগাবলৈহে আহে। কোনোৱে ভালদৰে চিনি লৈ জীৱন্তে মৰি যায়। কোনোৱে পৰিক্ৰমা লগাই গুচি যায়, আকৌ কেতিয়াবা কেতিয়াবা আহে, পুনৰ গুচি যায়। এই সংগমৰেই সকলো গায়ন। এই সময়ত যিবোৰ চলে সেয়াই শাস্ত্ৰ হয়গৈ। পিতা এবাৰেই আহি উত্তৰাধিকাৰ দি গুচি যায়। বেহদৰ পিতাই নিশ্চয় বেহদৰেই উত্তৰাধিকাৰ দিব। গোৱাও হয় ২১ প্ৰজন্ম। সত্যযুগত উত্তৰাধিকাৰ কোনে দিয়ে? ভগৱান ৰচয়িতাইহে আধাকল্পৰ বাবে ৰচনাক উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। স্মৰণো সকলোৱে তেওঁক কৰে। তেওঁ পিতাও হয় লগতে শিক্ষকো হয়, স্বামী, সৎগুৰুও হয়। যদিও তোমালোকে অন্য কাৰোবাক স্বামী সৎগুৰু বুলি ক'ব পাৰা কিন্তু সত্য এজন পিতাহে হয়। ঠুথ (সত্য)

সদায় এজন পিতাকহে কোৱা হয়। তেওঁ আহি কি টুথ কৰে? তেৱেঁই পুৰণি দুনিয়াক সত্যথও কৰি তোলে। সত্যথওৰ কাৰণে আমি পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। যেতিয়া সত্যথও আছিল তেতিয়া অন্য কোনো থও নাছিল। সেই সকলোবোৰ পিছত আহে। সত্য থওৰ বিষয়ে কোনেও নাজানেই। বাকী এতিয়া যি থও আছে তাৰ বিষয়ে সকলোৱে জানে। নিজৰ-নিজৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপকক জানে। বাকী সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী আৰু এই সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ কূলৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাক মানে, কয় আমি ব্ৰাহ্মণ ব্ৰহ্মাৰ সন্তান, কিন্তু সেয়া হ'ল কোষ বংশাৱলী, তোমালোক হৈছা মুখ বংশাৱলী। তেওঁলোক হৈছে অপবিত্ৰ আৰু তোমালোক মুখ বংশাৱলীসকল হৈছা পবিত্ৰ। তোমালোক মুখ বংশাৱলী হৈ পিছত ছিঃছিঃ সৃষ্টি ৰাৱণ ৰাজ্যৰ পৰা ওচি যোৱা। তাত ৰাৱণ ৰাজ্য নাথাকে। তোমালোক এতিয়া নতুন সৃষ্টিলৈ যোৱা। সেইখনক নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি বুলি কোৱা হয়। সৃষ্টিখনেই নতুন আৰু পুৰণি হয়। কেনেকৈ হয় সেয়াও তোমালোকে জানি গ'লা। অন্য কাৰো বুদ্ধিত নাই। লাখ বছৰৰ কথা কোনেও জানিবও নোৱাৰে। এয়াতো অলপ সময়ৰ কথা। এয়া পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায়।

পিতাই কয় - মই তেতিয়াহে আহো যেতিয়া বিশেষকৈ ভাৰতত ধৰ্মৰ গ্লানি হয়। অন্য ঠাইত কোনেও নাজানে যে নিৰাকাৰ পৰামাত্মা কি বস্তু। ডাঙৰ-ডাঙৰ লিঙ্গ সাজি ৰাখি থৈছে। সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে - আত্মাৰ আকাৰ কেতিয়াও সৰু-ডাঙৰ নহয়। যিদৰে আত্মা অবিনাশী, তেনেদৰে পিতাও অবিনাশী। তেওঁ হ'ল পৰম আত্মা। পৰম মানে তেওঁ সদায় পবিত্ৰ আৰু নিৰ্বিকাৰী। তোমালোক আত্মাসকলো নিৰ্বিকাৰী আছিল, সৃষ্টিও নিৰ্বিকাৰী আছিল। সেইখনক কোৱাই হয় সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী, নতুন সৃষ্টি আকৌ নিশ্চয় পুৰণি হয়। কলা কম হৈ গৈ থাকে। দুই কলা কম হওতে চন্দ্ৰবংশী ৰাজ্য আছিল পিছত সৃষ্টি পুৰণি হৈ গৈ থাকে। পিছলৈ অন্য-অন্য থওবোৰ আহি থাকে। তাক কোৱা হয় বাইপ্লাট (পাৰ্শ্বদৃশ্য), কিন্তু মিহলি হৈ যায়। ড্ৰামা প্লেণ অনুসৰি যি হয় সেয়া আকৌ পুনৰাবৃত্তি হ'ব। যিদৰে বৌদ্ধসকলৰ কোনো ডাঙৰ ব্যক্তি আহিল, কিমানক বৌদ্ধ ধৰ্মলৈ লৈ গ'ল। ধৰ্ম পৰিৱৰ্তন কৰাই দিলে। হিন্দুসকলে নিজৰ ধৰ্ম নিজেই পৰিৱৰ্তন কৰিছে কিয়নো কৰ্ম ভ্ৰষ্ট হোৱা বাবে ধৰ্ম ভ্ৰষ্টও হৈ গৈছে। বাম (বিকাৰী) মাৰ্গলৈ ওচি গৈছে। জগন্নাথৰ মন্দিৰলৈ যদিও যায়, কিন্তু কাৰো একো চিন্তন নচলে। নিজে বিকাৰী বাবে তেওঁলোককো বিকাৰী দেখুৱাই দিছে। এইটো বুজি নাপায় যে দেৱতাসকল যেতিয়া বাম মাৰ্গলৈ গ'ল, তেতিয়া এনেকুৱা হৈ পৰিল। এয়া সেই সময়ৰহে চিত্ৰ। দেৱতা নামতো বহুত ভাল। হিন্দু হ'ল হিন্দুস্থানৰ নাম। আকৌ নিজকে হিন্দু বুলি কৈ দিলে। কিমান ডাঙৰ ভুল। সেয়েহে পিতাই কয় - যদা যদাহি ধৰ্মস্ব..... বাবা ভাৰততেই আহে। এনেকৈতো নকয় - মই হিন্দুস্থানত আহো। এয়া হ'ল ভাৰত, হিন্দুস্থান বা হিন্দুধৰ্ম নাই। মুছলমানসকলে হিন্দুস্থান নাম ৰাখিছে। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। ভাল ৰীতিৰে বুজিব লাগে। এয়াও জ্ঞান। পুনৰ্জন্ম লৈ-লৈ বাম মাৰ্গত আহি-আহি ভ্ৰষ্টাচাৰি হৈ পৰে, আকৌ তেওঁলোকৰ আগত গৈ কয়, আপুনি সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী, আমি বিকাৰী পাপী। আৰু অন্য কোনো থওৰ লোকে এনেকৈ নকয়। আমি নীচ অথবা আমাৰ মাজত কোনো গুণ নাই। এনেকৈ কোৱা কেতিয়াও শুনা নাই। শিখ লোকসকলেও গ্ৰন্থৰ আগত বহে কিন্তু এনেকৈ কেতিয়াও নকয় যে নানক, তুমি নিৰ্বিকাৰী, আমি বিকাৰী। নানক পন্থীয়ে কংগণ (থাৰু) পিন্ধে, সেয়া হ'ল নিৰ্বিকাৰী অৱস্থাৰ চিহ্ন। কিন্তু বিকাৰৰ অবিহনে থাকিব নোৱাৰে। মিছা চিহ্ন ৰাখি দিছে। যিদৰে হিন্দু সকলে জনেউ (লগুন) পিন্ধে, সেয়া পবিত্ৰতাৰ চিহ্ন। আজি-কালিতো ধৰ্মকো নামানে। এই সময়ত ভক্তি মাৰ্গ চলি আছে। তাক কোৱা হয় ভক্তি কাল্ট (সম্প্ৰদায়)। জ্ঞান কাল্ট সত্যযুগত থাকে। সত্যযুগত দেৱতাসকল হৈছে সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী। কলিযুগত কোনো সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী হ'ব নোৱাৰে। প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ সকলৰ স্থাপনা পিতাইহে কৰে। বাকী সকলো গুৰু হৈছে নিবৃত্তি মাৰ্গৰ, নিবৃত্তি মাৰ্গতকৈ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ জোৰ বেছি হৈ গৈছে। পিতাই কয় - এই যিবোৰ তোমালোকে পঢ়িছা, তাৰ দ্বাৰা মোক পোৱা নামায়। মই যেতিয়া আহো তেতিয়া সকলোকে দৃষ্টিৰে নিহাল কৰি দিওঁ। গোৱাও হয় দৃষ্টিৰে নিহাল কৰি দিয়ে স্বামী সংগুৰু..... তোমালোক ইয়ালৈ কিয় আহিছা? নিহাল হ'বলৈ। বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ। পিতাক স্মৰণ কৰিলে নিহাল হৈ যাব। এনেকৈ কেতিয়াও কোনেও নক'ব যে এনেকুৱা কৰিলে তোমালোক এনেকুৱা হৈ যাব। পিতাইহে কয় তোমালোক এনেকুৱা হ'ব লাগিব। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ কেনেকৈ হ'ল? কোনেও নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই সকলো শুনায়ে, এৱেঁই ৪৪ জন্ম লৈ পতিত হৈ গ'ল। আকৌ তোমালোকক এনেকুৱা কৰি তুলিবলৈ আহিছে।

পিতাই নিজৰ পৰিচয়ো দিয়ে লগতে দৃষ্টিৰে নিহালো কৰে। এনেকৈ কাৰ বাবে কয়? এজন সংগুৰুৰ কাৰণে। সেই গুৰুতো অনেক আছে আৰু মাতাসকল, অবলাসকল হৈছে ভোলা। তোমালোক সকলো ভোলানাথৰ সন্তান। শঙ্কৰৰ বাবে কোৱা হয় চকু মেলিলে বিনাশ হৈ গ'ল। এয়াও পাপ হৈ যাব। পিতাই কেতিয়াও এনে কামৰ বাবে নিৰ্দেশনা নিদিয়। বিনাশতো অন্য বস্তুৰ দ্বাৰাহে হ'ব। পিতাই এনেকুৱা নিৰ্দেশনা নিদিয়। এয়াটো সকলো বিজ্ঞানেহে উলিয়াই থাকে, বুজি পায় যে আমি নিজেই নিজৰ কূলৰ বিনাশ কৰো। তেওঁলোকো বান্ধ খাই আছে। এৰিব নোৱাৰে। কিমান নাম হয়। চন্দ্ৰলৈ যায় পিছে একো

লাভ নাই।

মিঠা-মিঠা সন্তানসকল, তোমালোকেও পিতাৰ প্ৰতি দৃষ্টি দিয়া অথবা হে আত্মা, নিজৰ পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া নিহাল হৈ যাবা। পিতাই কয় - যিয়ে মোক স্মৰণ কৰে, ময়ো তেওঁক স্মৰণ কৰো। যিয়ে মোৰ কাৰণে সেৱা কৰে, ময়ো তেওঁক স্মৰণ কৰো, সেয়েহে তেওঁ শক্তি পায়। তোমালোক সকলোৱে ইয়াত যি বহি আছা যি নিহাল হৈ যাব, তেৱেঁই ৰজা হ'ব। গোৱাও হয় অন্য সকলো সংগ ত্যাগ কৰি এজনৰ সৈতে সংগ গঢ়া। এজনেই নিৰাকাৰ। আত্মাও নিৰাকাৰ। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা। তোমালোকে নিজেই কোৱা হে পতিত পাৱন..... এয়া কাক ক'লা? ব্ৰহ্মাক, বিষ্ণুক নে শংকৰক? নহয়। পতিত-পাৱনতো এজনেই হয়, তেওঁ সদায় পাৱনেই হয়। তেওঁক সৰ্বশক্তিমান বুলি কোৱা হয়। পিতাইহে সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান শুনায় আৰু তেওঁ সকলো শাস্ত্ৰক জানে। সেই সন্ধ্যাসীয়ে শাস্ত্ৰ আদি পঢ়ি উপাধি লয়। পিতাৰতো আগতেই উপাধি প্ৰাপ্ত হৈ আছে। তেওঁ জানো পঢ়ি উপাধি ল'ব লাগে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰবাবেমুখ্যসাৰ:-*

(1) অগ্নি শিখাত জীৱন্তে মৰি যোৱা চগাপোক হ'ব লাগে, কেৱল পৰিক্ৰমা লগাওঁতা নহয়। ঈশ্বৰীয় পঢ়াক ধাৰণ কৰিবৰ কাৰণে বুদ্ধিক সম্পূৰ্ণ পাৱন কৰি তুলিব লাগে।

(2) অন্য সকলো সংগ ত্যাগ কৰি এজন পিতাৰ সংগত থাকিব লাগে। এজনৰ স্মৃতিৰে নিজকে নিহাল কৰিব লাগে।

বৰদান: "মনমনাভৱ" মন্ত্ৰৰদ্বাৰামনৰবন্ধনৰপৰামুক্তহওঁতানিৰ্বন্ধন,নিমিত্তহোৱা
যিকোনো বন্ধনেই হৈছে পিঞ্জৰা। পিঞ্জৰাৰ ভাটো এতিয়া নিৰ্বন্ধন উৰন্ত পক্ষী হৈ গল। যদি কোনো শৰীৰৰ বন্ধনো আছে তেতিয়াও মন উৰন্ত পক্ষী কিয়নো মনমনাভৱ হোৱা বাবে মনৰ বন্ধন আতৰি যায়। প্ৰবৃত্তিক চম্ভাল কৰাৰো বন্ধন নাই। নিমিত্ত হৈ চম্ভাল কৰোঁতাজন সদায় নিৰ্বন্ধন হৈ থাকে। গৃহস্থি মানে বোজা, বোজা থকাজন কেতিয়াও উৰিব নোৱাৰে। কিন্তু যদিহে নিমিত্ত হয় তেন্তে নিৰ্বন্ধন হয় আৰু উৰন্ত কলাৰে চেকেণ্ডত মিঠা (মৰমৰ) ঘৰলৈ পাব পাৰে।

স্লোগান: উদাসীনতাকনিজৰদাসীবনাইলোৱা,তাকচেহেৰাতআহিবলৈনিদিবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!